

D R E P T U L

LEGISLAȚIUNE DOCTRINA JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Ion N. Stambulescu. *Excepțiuni la competența de drept comun a instanțelor represive.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție secția I.* — Imprumut. — Lucrare fungibilă. — Imposibilități de restituire (Minst. de Interne cu moara „Steaua”).
Curtea de Apel din Iași Secția II. — Împărțeață. — Acțiune de eșie din indiviziune. — Jurământ derizoriu. — Transacțiune. — Acțiune în rescisiune. — Minor. — Lizunea. (Virgilia Munteanu cu Maria Cottescu și Aurelia Comarnischil).
Tribunalul Ialomița Secția I. — Opoziție. — Ordonanțe prezidențiale. — Legea de accelerare. (Solomon Iarchy cu Elena Preotul Mănculescu și soțul).

Excepțiuni la competența de drept comun a instanțelor represive.

În afară de excepțiunile deja examinate, adică afară de excepțiunile ce decurg din faptul că un delict sau o crimă s'ar fi comis de un ministru în exercitiul funcțiunei sale, circumstanță care aduce o schimbare radicală în privința instanței represive de judecată, mai sunt diverși funcționari sau demnitari, cari, tot prin excepțiune, sunt justițiabili de alte instanțe decât cele de drept comun.

Aceste excepțiuni rezultă, fie din legea organică a acestor funcționari, fie din legea de organizare a Curții de Casație, fie din legi speciale, sau chiar din dispozițiuni cuprinse în însuși Codul de procedură penală. Acești funcționari sau demnitari, despre cari ne vom ocupa mai la vale, se bucură de privilegiul de a fi justițiabili de alte instanțe de cât cele anume prevăzute de principiile de drept comun, în materie de infracțiuni la Codul penal, adică: toate delictetele se judecă de judecătoriile de ocoale sau tribunale, iar crimele de curțile cu jurați.

Tocmai pentru că aceste dispozițiuni, derogatorii la dreptul comun, sunt răspândite prin diferite legi, deci mai greu de cunoscut în detaliu, cred util a mă ocupa de ele, spre a le prezinta, pe cât posibil, într'un mod complex.

Așa, în prim loc, legea organică a Inaltei Curți de Casație și Justiție dispune, prin articolul 59 aliniatul final, că: ea are dreptul de jurisdicție exclusivă asupra membrilor ei, în pricină penale.

De aci rezultă că orice fapt penal, comis de un membru al Inaltei Curți, consilier sau procuror, fie acel fapt comis în exercitiul funcțiunei sale, fie în

afară de exercitiul acestei funcțiuni, adică ca simplu particular este de competența Curții de casație; căci citatul articol nu numai că nu distinge, dar din contra în mod energic hotărăște că faptele penale, ce membrii acelei curți ar putea comite, se vor judeca exclusiv de către ea, ceea ce exclude formal competența instanțelor de drept comun.

În acest caz, Curtea de casație se va constitui în Curte de Justiție, adică în secții unite, și cu dreptul de a judeca faptele în fond, în primă și ultimă instanță, Casația astfel constituită, având singură căderea a aplica pedeapsa prevăzută de codul penal. Această dispoziție, care figurează în legea organică a Curții de Casație dela întemeierea ei, adică dela 1867, este pusă în lege pentru a asigura, în interesul superior al justiției, cât mai bine independența judecătorilor dela suprema instanță.

Este lucru cunoscut că judecătorii sunt expuși a nemulțumi totdeauna pe unul din cei doi împricinați dintr'un proces; mai sunt expuși adeseori a displace puterii executive, pentru hotărârile lor, mai ales în chestiuni, unde pasiunile politice, deslănțuite câte odată, le cer o adevărată sfortare spre a se menține în cadrul de calm și de seninătate ce se cuvine justiției.

Această excepțiune adusă dreptului comun, nu poate avea aplicația sa, după cum cere cea mai elementară regulă de interpretare în materie de dispoziții de excepție, decât pe timpul cât membrii Curții de Casație se găsesc încă în funcțiune.

De aci consecința că pe dată ce membrii Casației încetează de a mai funcționa, chiar dacă conform legii organice, membrii eșiți la pensie își păstrează în mod onorific rangul și gradul ce l'au avut, totuși în materie de crime și delictete, ei rămân supuși dreptului comun, și deci justițiabili de instanțele ordinare.

Ace s'ă soluție rezultă dealfel formal azi, din dispoziția articolului 85 aliniatul final, punct ce putea da loc la discuții sub imperiul legii din 1912, dar soluția dată de Casație a fost aceeași, chiar și sub imperiul vechii legi de organizare.

În privința acțiunii disciplinare articolul 85 aliniatul 1 hotărăște însă din contra, că membrii onorifici, ca și titularii, rămân supuși acestei acțiuni disciplinare.

O altă serie de demnitari justițiabili d Inalta Curte de Casație, sunt membrii consiliului legislativ.

Ei însă au acest privilegiu, de-a fi judecați, pentru faptele penale de ei comise, de către Curtea de Casație.

Așa articolul 42 din legea organică a consiliului legislativ zice: că consilierii permanenți sunt justițiabili de Curtea de Casație, pentru infracțiunile penale.

De aci rezultă în prim loc că consilierii temporari nu au acest privilegiu, recunoscut numai consilierilor permanenți.

În al doilea loc se naște întrebarea dacă consilierii permanenți sunt justițiabili pentru orice fapt penal, adică chiar dacă e comis în afară de exercițiul funcțiunii lor?

Aceeași regulă de interpretare, că dispozițiunile de excepțiune sunt de strictă aplicatie, ne face a decide că dacă legea organică a consiliului legislativ prevede excepțional, că membrii săi permanenți sunt supuși la jurisdicția Curții de Casație pentru fapte penale, această excepție nu poate fi întinsă afară de prezițiunile articolului 42 sus menționat: faptele comise ca membri ai consiliului legislativ.

Această soluție o cred cu atât mai justificată cu cât articolul 59 din legea organizării Casației cuprinde altă formulă, mult mai categorică decât cea din articolul 42 a consiliului legislativ, că zice că Curtea de Casație are exclusivă jurisdicție asupra membrilor ei în fapte penale.

S'ar putea obiecta, că articolul 42 aliniatul final din legea organică a consiliului legislativ, hotărăște că procedura de urmărire și judecată a membrilor ei, este aceeași cu a membrilor Casației, indicând chiar articolele 37, 59, 60 și 61 din legea organică a Casației (legea din 1912); însă această dispoziție se referă numai la procedură, nu și la faptele penale, ce intră în competența Casației.

O altă serie de înalți demnitari cari se bucură de o dispoziție excepțională în privința instanțelor de judecată, sunt consilierii Curții de Casație și procurorul său.

Acești înalți funcționari se bucură de același privilegiu de a fi judecați, pentru faptele penale, ce ar comite, de Înalta Curte de Casație; căci așa glăsuiește articolul 9 din legea organică a celei curți, fără precizare: așa că aceeași chestiune, care s'a examinat referitor la faptele penale comise de membrii consiliului legislativ, în afară de exercițiul funcției lor, se pune și aci; deci și soluția va fi aceeași.

O altă serie de înalți demnitari sunt de asemenea deferiți judecării Curții de Casație, astfel articolul 61 din noua lege organică a Casației prevede formal că: acuzațiunile (adică acuzațiunile penale) în contra patriarhului, mitropolitilor, episcopilor eparchioți și archiereilor se judecă totdeauna de complotul Curții de Casație, în secții-unite.

Această dispozițiune este în perfectă concordanță cu articolul 17 din legea din 3 Aprilie 1909 a Sinodului, care prevede că pentru abaterile bisericesti ale acelorași înalți demnitari, ei sunt justițiabili de sfântul Sinod, dar pentru delictele ordinare și politice, se vor judeca de către Curtea de Casație.

În fine, o altă excepțiune mai rezultă din dispoziția articolului 216 legea de organizare judecătorească din 1925, care ocupându-se de acțiunile re-

cursorii, în daune, sau din cauză de tăgadă de judecată, ce s'ar putea intența contra judecătorilor, dispune că asemenea acțiuni nu se vor putea intența decât după ce comisiunile disciplinare prevăzute de acea lege, vor stabili în prealabil și în mod definitiv, culpa judecătorului.

Deci o excepțiune relativă nu la instanța de judecată, nici la instanța de cercetare sau de instrucție, ci relativă la admisibilitatea acțiunii, ce nu poate fi intentată înainte de o prealabilă judecată pe calea disciplinară contra judecătorului, și numai în caz că acea instanță disciplinară ar stabili în mod definitiv vina judecătorului; deci un fel de chestie prejudicială, care poate duce la un fine de neprimire al acțiunii.

Ion N. Stambulescu

Procuror General la Curtea de Casație

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 4 Noembrie 1925

Președinția D-lui Em. Miclescu, președinte

Ministerul de Interne cu Soc. Anonimă Moara «Steaua»

IMPRUMUT. — LUCRURI FUNGIBILE. — IMPOSIBILITĂȚI DE RESTITUIRE. — ART. 1585 C. CIVIL.

Dispozițiunile art. 1585 c. civ. potrivit cărora în caz de imposibilitate de a restitui la timp lucrurile luate cu împrumut, împrumutatul va plăti valoarea lor, calculată după timpul și locul în care urma să se facă restituirea, se aplică nu numai când e vorba de obiecte nefungibile ci și atunci când lucrurile împrumutate sunt fungibile, și chiar dacă împedirea care exista la ziua scadenței a dispărut mai în urmă, de oarece legiuitorul nu a voit să prelungească rizicul celui împrumutat timp nedeterminat până la epoca posibilității unei restituiri efective.

No. 3224. — Admis recursul făcut de către Ministerul de Interne în contra deciziei No. 360/924 a Curții de Apel din București S. I în proces cu Soc. Anonimă «Steaua».

S'au ascultat D-nii avocați Al. Ottulescu, I. Valjean și Gh. M. Dumitrescu pentru recurent și D. Miclescu pentru intimată.

Curtea deliberând,

Asupra opozițiunei făcută de Ministerul de Interne contra deciziunei No. 1558 a acestei Înalte Curți, prin care i s'a respins ca nesustănut recursul ce a introdus contra deciziunei No. 360/924 a Curții de Apel din București S. I-a.

Văzând motivul III de recurs în cuprinderea următoare:

III. „Exces de putere, nemotivare, violarea art. 1585 cod. civil.”

Având în vedere deciziunea atacată cu recurs, din care rezultă că intimata, Moara „Steaua”, chiamă în

judecată pe Ministerele de Interne, de Domenii și de Finanțe, spre a fi obligate să-i restituie în natură 500 vagoane grâu, date de către intimată Comisiunii de Aprovizionare din 1916, cu titlu de împrumut, sau, în caz contrar, să fie obligate Ministerele să-i răspundă valoarea acelei cantități de grâu și anume 22.500.000 lei.

Că Tribunalul Ilfov Secția IV-a, prin sentința Nr. 749/924, a reținut în cauză numai pe Ministerul de Interne, în calitate de autoritate tutelară a Comisiunii de Aprovizionare care a contractat împrumutul, scoțând din cauză celelalte Minister, și a admis acțiunea reclamantei Moara „Steaua”, obligând pe Ministerul de Interne să-i restituie 500 vagoane grâu, sau să-i plătească valoarea lor de 22.500.000 lei.

Având în vedere că în contra acestei sentințe s'a făcut apel de ambele părți și Curtea, însușindu-și faptele și motivele din sentința Tribunalului, prin deciziunea Nr. 360/924, din 10 Decembrie, a respins ambele apeluri, luând numai act de declarațiunea intimatului că-și rezervă dreptul de a formula o cerere suplimentară, în cazul când cu suma de 22 milioane 500.000 lei nu se va putea cumpăra totalitatea celor 500 vagoane date cu împrumut.

Având în vedere că instanțele de fond constată, în fapt, că în Iunie 1916, între Ministerul de Interne, deoparte, reprezentat prin secretarul său general și prin mai mulți membrii ai Comisiunii de Aprovizionare, și Moara „Steaua” de altă parte, a intervenit o convențiune, prin care aceasta din urmă se obliga să furnizeze acelei Comisiuni 500 vagoane grâu, cu obligațiunea pentru Minister de a le restitui în natură peste trei luni, adică la 8 Septembrie același an; că, predarea acestor 500 vagoane către Comisiunea de aprovizionare s'a efectuat; că, însă, survenind războiul, în August 1916, Ministerul s'a găsit în imposibilitate de a face restituirea la termenul pentru care se obligase; că, în Iulie 1918, atunci când țara se afla încă sub ocupație, Moara „Steaua” a somat pe Minister să restituie vagoanele de grâu ce-i fuseseră predate și, nefiind satisfăcută, a intentat acțiunea de față.

Având în vedere că, prin cel de al treilea motiv de casare, Ministerul susține, așa cum s'a apărut înaintea Curții de Apel, că nu poate fi condamnat la altceva decât la o sumă de bani reprezentând valoarea grâului la epoca scadenței (13 Septembrie 1916), iar nu la valoarea sa din momentul executării, cum a hotărât Curtea de Apel; că numai prin violarea art. 1585 cod. civil Curtea, ca și Tribunalul, au putut să se oprească la această soluțiune.

Având în vedere că Curtea, analizând caracterul convențiunii din 8 Iunie 1916, constată că ea întrunește toate elementele unui contract de împrumut de lucruri fungibile.

Având în vedere că, conform art. 1585 cod. civil, în caz de imposibilitate de a restitui la timpul stipulat lucrurile luate cu împrumut, împrumutatul va plăti valoarea lor, calculată după timpul și locul în care urma a se face restituirea.

Că, deși Curtea, ca și Tribunalul, constată că la epoca scadenței, Ministerul se găsea, din cauza războiului, în imposibilitate de a-și executa obligațiunea

de restituire, totuși refuză să aplice prescripțiunile art. 1585 sus citate, motivând, în primul loc, că imposibilitatea de care vorbește art. 1585 ar fi numai o imposibilitate absolută, aplicabilă la un împrumut de comodat, iar nu împrumuturilor de lucruri fungibile care se pot oricând înlocui; că Ministerul, după încetarea ostilităților, putea să găsească cantitatea de grâu necesară pentru a-și executa obligațiunea; că deși a fost pus în întârziere de reclamație, a refuzat totuși restituirea și dar nu mai poate invoca dispozițiunea din art. 1585 cod. civil, chiar dacă s'ar admite că acest text se aplică și imposibilității relative de a restitui lucrurile luate cu împrumut.

Considerând că textul art. 1585 este formal și se referă la contractul de împrumut, iar nu la acel de comodat, — regulile pentru fiecare din aceste contracte găsindu-se în capitole deosebite.

Că, rațiunea juridică a dispozițiilor ce cuprinde acel articol constă în natura însăși a împrumutului de consumațiune, unde valoarea lucrurilor ce fac obiectul împrumutului este supusă la fluctuațiuni, și legiuitorul, interpretând intențiunea părților, presupune că ele au prevăzut aceste variațiuni și au primit riscul lor; că însă atunci când imposibilitatea de restituire, ca în speță, provine din o cauză de forță majoră, legiuitorul a înțeles să limiteze acest rizic până la epoca scadenței, și a dispus că în asemenea împrejurare, lucrurile neputând fi restituite la termen, împrumutatul „va plăti” valoarea lor din momentul scadenței, indiferent dacă împiedicarea a dispărut mai pe urmă, nevoind să prelungească rizicul celui împrumutat timp nedeterminat până la epoca posibilității unei restituiri efective și transformând astfel obligațiunea de restituire într-o obligațiune de plată a valorii lucrului din momentul scadenței.

Considerând că deși, conform art. 1073 și 1100 cod. civil, creditorul este în drept a pretinde, și nu poate fi silit a primi, decât ceea ce i se datorește, — totuși art. 1585 făcând o excepțiune la acest principiu, justificată prin imposibilitatea celui împrumutat de a-și executa obligațiunea la termen, obligă pe creditor să primească valoarea în bani a lucrului, în locul lucrului însuș, fiindcă, cum s'a spus mai sus, intențiunea prezumată a părților a fost să primească rizicul fluctuațiunei de valoare numai până la acea dată, fără a-l mai prelungi pentru niciuna din ele și peste scadență; astfel că dacă, spre exemplu în speță, grâul ar fi scăzut de valoare după scadență și după ce imposibilitatea de restituire a dispărut, Moara Steaua era în drept să refuze totuși plata în natură și să reclame valoarea în bani, după prețul grâului la plata scadenței, — soluțiune echitabilă pentru cel împrumutat ca și pentru împrumutător, — și în conformitate cu acceptarea rizicurilor pentru ambii contractanți.

Considerând că, în speță, Curtea recunoaște existența unei împiedicări de forță majoră din partea Statului de a-și îndeplini obligațiunea de restituire la termen; că, în loc de a cerceta, conform dispozițiilor precise ale art. 1585 cod. civil, care era valoarea grâului la epoca scadenței și de a obliga pe Stat la plata acelei valori, — numai printr-o vădită

călcarea a textului citat, instanța de fond a putut îndatora pe Minister să restituie în natură grâu luat cu împrumut, — sau, în caz contrar, să-l oblige la plata valorii lui, alta decât aceea prescrisă de lege.

Că, dar, acest al treilea motiv de casare fiind întemeiat, și fără a mai fi nevoie să se examineze și celelalte motive, recursul urmează a fi admis, casându-se deciziunea Nr. 360/924, a Curții de Apel București, S. I-a.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI S. II

Audiența dela 9 Februarie 1925

Președenția D-lui M. Ionescu-Ghinea, consilier

Virgilia Munteanu cu Maria Cottescu, și Aurelia Comornischi

IMPĂRTEALĂ. — ACȚIUNE DE EȘIRE DIN INDIVIZIUNE. — ACȚIUNE PREJUDICIALĂ RELATIVĂ LA STABILIREA DREPTULUI DE PROPRIETATE. — DISCUTAREA EI ÎN INSTANȚĂ DE PARTAJ. — ART. 728 ȘI URM. C. CIV. ART. 691 ȘI URM. PROC. CIVILĂ.

JURĂMÂNT DERIJORIU. — TRANZACȚIE. — ÎNLĂTURAREA ALTOR PROBE. — ART. 1208 ȘI URM. C. CIVIL.

IMPĂRTEALĂ. — ACȚIUNE DE EȘIRE DIN INDIVIZIUNE. — PARTAJUL PROPRIETĂȚII INDIFERENT DE FAPTUL POSESIUNEI. — ART. 728 ȘI URM. C. CIV. ART. 691 ȘI URM. PROC. CIVILĂ.

ACȚIUNE ÎN RESCIZIUNE. — MINOR. — ACT PENTRU CARE SE CERE AUTORIZAȚIA CONSILIULUI DE FAMILIE ȘI OMOLOGAREA TRIBUNARULUI. — VÂNZARE PRIN LICITAȚIE. — DACĂ TREBUE DOVEDITĂ LEZIUNEA. — ART. 403, 949, 950, 951 ȘI 952 C. CIVIL.

1. Chiar dacă s'ar admite că în instanța de partaj nu se pot tranșa în mod prejudicial acțiuni relative la stabilirea proprietății, încă la această prohibițiune isvorând din necesități procedurale, iar nu din interese de ordine publică, se poate deroga de părți fie expres fie chiar tacit primind judecata acelor acțiuni.

2. Jurământul derizoriu fiind o tranzacție urmată între părți înaintea justiției, partea căreia i s'a deferit, dacă l'a primit și prestat, câștigă cauza fără ca judecătorul fondului să fie ținut a mai examina și statua asupra altor probe sau mijloace de apărare.

3. Obiectul principal al unei acțiuni de eșire din indiviziune fiind în mod principal împărțirea proprietății indiferent de faptul posesiunii, care este numai unul din modurile de exercitare ale atributelor dreptului de proprietate, urmează că se pot împărți în mod legal fie de bună voie, fie prin justiție un bun chiar dacă unii dintre coproprietari nu-l posedă efectiv.

4. Leziunea este cerută ca o condiție a rescindibilității contractului încheiat de un minor

numai în acele acte cari intră în puterea de administrație a tutorelui, adică acele pe cari el le poate face singur, fără autorizație sau alte formalități, astfel că este anulabilă ca fiind contractată de o persoană incapabilă, în afară de orice noțiune de leziune, vânzarea care întrecând puterile de administrație ale tutorelui este supusă autorizării consiliului de familie, cu omologarea tribunalului și celelalte condițiuni de formă, ca cele cerute pentru vânzarea prin licitație publică.

No. — Respins ca nefundat apelul făcut atât de Virgilia Munteanu cât și de Maria Cottescu în contra sentinței civile No. 95 din 22 Martie 1924 a Tribunalului Iași S. III în proces cu Aurelia Comarnischi.

S'au ascultat D-nii avocați Th. Al. Ionescu pentru Maria Cottescu, Ștefan Georgescu pentru Virgilia Munteanu și C. D. Petrescu pentru Aurelia Comarnischi.

Curtea,

Văzând că la prima instanță Aurelia Ștefănescu, azi Comarnischi, din Iași, a chemat în judecată pe sora ei Virgilia Ștefănescu, azi Munteanu, pe mama lor Elena Ștefănescu și pe Maria Cottescu, pentru partajul viei de 6 h. a. din satul Rediu Tatar, cu care a fost împroprietărit defunctul tată a reclamantei, Vasile Ștefănescu, cerând în același timp în mod prealabil anularea actului de vânzare relativ la această vie, către cumpărătoarea Maria Cottescu, consimțită de către toate celelalte părți în proces, prin actul autentificat de Trib. Iași S. III la No. 4202 din 15 Septembrie 1918.

Văzând că în cursul instanței, la 15 Martie 1922, face cerere de intervenție și Virgilia Ștefănescu, azi Munteanu, în scopul ca împărțeala să se efectueze între dânsa și sora ei, Aurelia Ștefănescu, cu excluderea celorlalte părți, întrucât mama lor Elena Ștefănescu nu are nici un drept, iar vânzarea față de Maria Cottescu este inexistentă, lotul vândut fiind inalienabil.

Ca, la 15 Martie 1923, Maria Cottescu introduce cererere de chemare în garanție contra tuturor celorlalte părți și a lui Teodor M. Lupescu care a garantat solidar vânzarea; iar la 19 Aprilie 1923 tot Maria Cottescu face o altă cerere reconvențională în contra celor două surori Ștefănescu, pentru a fi obligate să-i plătească în solidar suma de una sută mii lei pentru abateri dela îndatoririle contractuale, cu dreptul de retenție asupra imobilului.

Văzând că asupra tuturor acestor cereri, tribunalul Iași S. II a pronunțat sentința civilă din 13, 15, 22 Martie 1924, cu următorul dispozitiv (urmează dispozitivul sentinței apelate).

Văzând că în contra acestei sentințe au făcut apel atât Virgilia Munteanu, născută Ștefănescu, cât și Maria Cottescu.

Văzând că apelanta Maria Cottescu, prin avocatul și procuratorul T. Cl. Ionescu, opune în prim

rând, că acțiunea introdusă de către Aurelia Comarnischi este neregulată, întrucât pe calea unei acțiuni în împărțeala nu se poate tranșa în același timp și anularea actului de vânzare, pretinsă de reclamantă prin aceiași acțiune.

Văzând, în ce privește această primă opunere, că procedura partajului dă loc la un proces obicinuit, cu particularitatea că fiecă parte joacă în același timp dublul rol de reclamant și de pârât.

Că, chiar dacă am admite — cum susține apelanta Maria Cottescu — că într'un asemenea litigiu special, nu se pot tranșa obicinuit în mod prejudicial, acțiuni relative la stabilirea proprietății, această prohibițiune, ce ar isvorî din necesități curat procedurale, nici într'un caz nu este impusă de ordinea publică, astfel că se poate renunța la ea în mod expres sau chiar tacit.

Văzând că apelanta Maria Cottescu, în apel (sed. dela 25 oMembrie 1925) prin procuratorii ei, a deferit jurământ reclamantei Aurelia Comarnischi, în scopul de a dovedi că a primit prețul vânzării și în special că chiar posterior majoratului ei, a ratificat vânzarea jumătății ce i se cuvenea din via de 6 h. a. moștenită dela tatăl ei decedat; că acest jurământ a fost prestat de Aurelia Comarnischi, care a negat ratificarea pretinsă și chiar primirea oricărei sume.

Având în vedere, că pentru ca o parte să poată deferi celeilalte jurământ decizoriu, o primă condiție este ca jurământul să poarte asupra unui fapt de natură a decide contestația, terminând procesul, căci altfel jurământul nu ar mai fi decizoriu.

Având în vedere, că tocmai în această privință, se deosebește interogatoriul de jurământ, cu toată analogia ce ar părea că rezultă din dispozițiile art. 227 și 237 pr. civ., căci pentru admiterea interogatoriului e de ajuns să fie vorba de a se stabili împrejurări de natură a exercita numai în oarecare măsură influența asupra litigiului, pecând pentru admiterea jurământului decizoriu, se cer fapte decizive de natură a curma în mod definitiv procesul.

Că, aceste considerente sunt impuse de principiul că jurământul decizoriu este o transacție silită, de unde rezultă conform dispozițiilor art. 1704 C. civ. că prestarea lui trebuie să termine un proces început.

Văzând că dacă legiuitorul din 14 Martie 1900 a complectat cu dispozițiuni de amănunt regulele din Codul civil, relative la jurământul decizoriu, în nici un caz nu se poate susține că ar fi modificat, tehnica acestui mijloc de probă, căci pe de o parte art. 246 din noua procedură, prescrie că se vor observa toate celelalte rândueli cuprinse în Codicele civil asupra jurământului, iar pe de altă parte în expunerea de motive cu prilejul modificării procedurii civile, ministrul arată că a „caracterizat numai jurământul hotărâtor (decizoriu)“ lăsând la o parte jurământul supletoriu.

Că, întrucât jurământul decizoriu, este o transacție urmată între părți înaintea justiției, partea căreia i s'a deferit, dacă l'a primit și prestat, câștigă cauza fără ca judecătorul fondului să fie ținut a mai examina și statua asupra altor probe sau mijloace de apărare (I. C. C. S. I, 15 Decembrie 1895, B. p. 1424).

Având în vedere, că chiar dacă am merge și mai departe, considerând că prin jurământul decizoriu deferit în specie nu se tranșează complect litigiul, el rezolvând numai anume chestiuni de fapt ce intra în compunerea lui, totuși după prestarea acestui jurământ, apelanta Maria Cottescu, care l'a deferit, nu mai poate fi binevenită să susțină neregularitatea în formă, sau inadmisibilitatea acțiunii astfel cum este formulată de către Aurelia Comarnischi, căci prin faptul discutării în fond a procesului, atât la prima instanță (unde a lipsit la darea hotărârii, dar s'a prezentat la termenele anterioare), cât și în apel, unde până în prezent au avut loc mai multe ședințe, apelanta ridicând o serie de incidente, — din care unele de fond — spre a sfârși prin a deferi reclamantei Aurelia Comarnischi jurământ, rezultă că implicit a renunțat de a mai susține neregularitatea acțiunii, pentru motive de formă, căci altminteri (fără a mai discuta dacă nu e vorba propriu zis de o nulitate ce trebuia propusă conf. art. 111 bis pr. civ. în limine litis) supunerea reclamantei la formalitățile riguroase și supărătoare ale jurământului, ar fi devenit cu totul inutilă.

Având deci în vedere, că acest prim-motiv de apel, consistând din neregularitatea acțiunii nu poate fi ținut în seamă, fiind nefondat.

Văzând că apelanta Maria Cottescu mai susține prin avocatul ei că acțiunea recl. A. Comarnischi este inadmisibilă, întrucât n'a dovedit comunitatea și starea de indiviziune cu numita apelantă.

Văzând că din extractele de pe actele de naștere dela dosar și anume (deces No. 406/921, căsătorie.../1896, naștere 120/1900, 904/1897 ale primăriei com. Iași); din certificatul eliberat de judec. ocol. urban Iași sub No. 2458/1921, — și din actele dela dosarul tutelei respective, se constată că pe urma defunctului subofițer împrorietărit Vasile Ștefănescu, a rămas avere un lot de vie de 6 h. a. în comuna Rediu lui Tatar, cu care numitul fusese împrorietărit de Stat și doi copii legitimi, din căsătoria cu Elena Lupescu: Aurelia, căsătorită cu C. Comarnischi (extr. de pe actul de căsătorie No. 439 din 26 Mai 1923 al Primăriei com. Iași, și Virgilia, căsătorită cu Aurel Munteanu (extr. de pe actul de căsătorie No. 1243 din 22 Decembrie 1922, Primăria Com. Iași).

Că deci, fiind vorba de doi erezi sezinari —, fiii cele defunctului —, aceștia au deplin drept la posesiunea legală a averii rămasă pe urma tatălui lor, ca un atribut al exercițiului dreptului de proprietate.

Că, ceia ce se împarte într'o acțiune de esire din indiviziune este în mod principal proprietatea indiferent de faptul posesiunii —, care este numai unul din modurile de exercitare ale atributelor dreptului de proprietate.

Că deci, pe de o parte, se poate împărți în mod legal fie de bună voie, fie pe cale judecătorească, un bun pe care unii dintre codevălmași nu îl posedă efectiv.

Că, nici calitatea Aureliei Comarnischi și Virgiliei Munteanu, de fiice și moștenitoare ale defunctului Vasile Ștefănescu, nici proprietatea originară a acestuia asupra lotului de pământ în litigiu, nu poate fi pusă în discuție de către Maria Cottescu, întru-

cât numita își sprijină toate pretențiile asupra acestui lot, tocmai pe actul de vânzare autenticat de Trib. Iași S. III-a la No. 4202 din 15 Septembrie 1918, prin care Aurelia Comarnischi și Virgilia Ștefănescu îi vând lotul în calitate de moștenitoare a defunctului Vasile Ștefănescu.

Că, pe considerentele de mai sus, apelanta Maria Cottescu nu poate susține a fi proprietară exclusivă asupra întregului lot, în momentul partajului, căci în mod prealabil urmează a se discuta anularea actului de vânzare pentru jumătate din acest lot, partea cuvenită vânzătoarei Aurelia Comarnischi.

Că deci, și această obiecțiune este nefondată, mai cu seamă că nu e vorba de un litigiu între particulari și Stat — cum pretinde apelanta Maria Cottescu —, dar între doi particulari, unde Statul nu are ce căuta, căci nu a formulat nici o pretenție.

Văzând că apelanta Maria Cottescu, mai opune Aureliei Comarnischi, neregularitatea și inadmisibilitatea acțiunii sale, pe motiv că nu a cerut prin ea depozitarea și revendicarea terenului stăpânit de numita apelantă.

Văzând însă că și această obiecțiune este lipsită în totul de orice seriozitate, întrucât, odată ce prin acțiune se cere anularea actului de vânzare intervenit între Aurelia Comarnischi și Maria Cottescu și partajul consecutiv al pământului, este evident că implicit se tinde la revendicarea porțiunii cuvenită celei dintâi, de care cea de a doua urmează a fi depozdată.

Văzând că apelanta Maria Cottescu, în ce privește cererea ei reconvențională, a pretins martori și expertiză pentru a dovedi plus valuta locului revendicat (excepție unită cu fondul). Că însă, întrucât dreptul minorului ajuns la majoritate de ași revendica imobilul vândut în timpul minorității este real și urmărește deci bunul astfel cum se găsește în natură, plus valuta este tot în folosul fostului incapabil, care nu ar avea de despăgubit pe cumpărător decât pentru îmbunătățirile făcute de acesta asupra bunului (ceia ce ar îmbogăți fără cauză pe minor); ori, în cazul de față, prin acțiunea reconvențională introdusă de Maria Cottescu, înreg. sub No. 5978 la data de 19 Aprilie 1923; nu se pretinde a se fi făcut asupra bunului astfel de îmbunătățire, cerându-se numai 100.000 lei daune pentru abateri dela îndatoririle contractuale, cu drept de retenție; că deci, dovada cu martori cerută în cauză, fiind inutilă, întrucât nu se cer daune pentru îmbunătățiri, urmează a se respinge.

Văzând că și pretenția apelantei Maria Cottescu, de a se obliga pe reclamanta Aurelia Comarnischi să-i restituie sumele primite din vânzare, este lipsită de orice temei, întrucât pe deo parte actele prezentate acum în instanță în scop de dovadă au fost respinse de Curte pe baza art. 72 pr. civ.; că în orice caz, cu nimic nu se stabilește că vre-o sumă primită în timpul minorității i-ar fi folosit; iar pe baza jurământului prestat, foasta minoră a declarat că nu a primit nici o sumă de bani, nici în timpul incapacității, nici pe urmă.

Că deci, cererea reconvențională făcută de apelanta Maria Cottescu, urmează a fi respinsă ca nefondată.

Având în vedere că cu drept cuvânt prima instanță constată că reclamanta Aurelia Comarnischi, la data când a făcut vânzarea porțiunii cuvenită ei prin succesiune dela defunctul său tată Vasile Ștefănescu era minoră și că apelanta nu a dovedit că numita ar fi ratificat posterior ajungerei ei la majoritate această vânzare (ceia ce nu rezultă din cuprinsul reclamațiunii, prin faptul că și rezervă dreptul de a cere veniturile ce i se cuvin, cu începere dela 7 Februarie 1921, — cum susține apelanta Maria Cottescu — și chiar dacă ar rezulta într'adevăr, nu poate fi ținut în seamă față cu jurământul deferit asupra acestui punct, și prestat în sens defavorabil numitei apelante); că deci vânzarea este anulabilă în conformitate cu disp. art. 950 C. civ., ca fiind contractată de o persoană necapabilă de a contracta, în afară de orice noțiune de leziune, întrucât este vorba de un act de vânzare din acele, care întrecând puterile de administrație ale tutorelui, sunt supuse autorizării consiliului, cu omologarea tribunalului și alte condiții de formă (ca vânzarea prin licitația publică, art. 403 C. civ. etc.), pe când leziunea este cerută ca o condiție a rescindibilității numai în actele cari intră în puterea de administrație a tutorelui, adică acele pe care el le poate face singur, fără autorizație sau formalități.

Văzând că, în specie, e vorba de o acțiune în anulabilitate sau nulitate relativă a unui act făcut de un incapabil, edictată de lege tocmai în folosul incapabilului și pe care acesta o poate exercita, dacă crede de cuviință, odată ce cauza de incapacitate a dispărut, — deci în specie, când a ajuns la majoritate, — prin urmare obiecțiunea făcută de apelanta Maria Cottescu, pe baza adagiului „Quem de evictione tenet actio, eundem agentem repellit exceptio“ este cu totul lipsită de temei, în cazul de față.

Văzând că apelanta Maria Cottescu, mai opune că acțiunea în partaj nu poate fi admisă, potrivit art. 35 din Legea din 21 Aprilie 1913, care declară aceste bunuri de indivizibile pentru un timp anumit.

Văzând că legea din 21 Aprilie 1913, este relativă la reangajarea gradelor inferioare în armată; că conform art. 34 și 35 din aceea lege, loturile de pământ concesionate pe baza acelei legi („a legii de față“) sunt indivizibile, pe când în speță este vorba de o împrăștiere efectuată cu mult anterior — încă din 1895, pe baza legii de împrăștiere după legea din 9 Ianuarie 1888, care nu declară indivizibile loturile acordate în virtutea ei.

Că deci, această opunere este lipsită cu totul de temei și nu poate fi ținută în seamă.

În ce privește intervenția Virgilei Munteanu de a se anula și vânzarea porțiunii de lot ce i se cuvine (jumătate de 6 ha.), ca succesiune dela defunctul său tată Vasile Ștefănescu, întrucât conform art. 2 din Legea pentru împrăștierea subofițerilor din 9 Ianuarie 1888, aceste loturi nu se puteau vinde timp de 30 ani dela împrăștiere.

Văzând că după susținerile intervenientei Virgilei Munteanu, lotul în litigiu este acel cu care a fost împrăștiat defunctul ei tată, pe baza legii din 9 Ianuarie 1888.

Văzând că vânzarea lotului către Maria Cottescu,

prin actul autentic de Trib. Iași S. III No. 4202/918, s'a contractat la data de 15 Septembrie 1918, când expirase deja termenul de 30 ani prevăzut în legea menționată, care a fost promulgată la 9 Ianuarie 1888; că chiar dacă am socoti, cum susține intervenienta, că acest termen a început a curge pentru lotul dat defunctului Ștefănescu, din ziua când numitul a fost împrorietărit efectiv (vezi copiile de la pag. 24 și 25 a dosarului, de pr. verbale încheiate la 29 Mai 1895 și 10 Decembrie 1895), — totuși conform art. 125 al. 2 din Legea pentru reformă agrară din 17 Iulie 1921, cât și art. 227 din Regulamentul acestei legi, validându-se toate vânzările de loturi de împrorietărire intervenite până la data acelei legi, în disprețul dispozițiilor prohibitive de înstrăinare, printre vânzările validate este și aceea a cărei anulare o cere astăzi intervenienta Virgilia Munteanu.

Că astfel fiind, toate legile intermediare invocate de intervenientă, precum și disp. art. 132 din Constituția dela 1879, anterioară atât legii de împrorietărire din 9 Ianuarie 1888, cât și legii agrară din Iunie 1921, nu pot avea nici o influență asupra soartei vânzării în litigiu, definitiv regulată și validată prin Legea agrară și regulamentul ei, astfel cum se arată mai sus.

Că deci, în ce privește apelul intervenientei Virgilia Munteanu, el urmează a fi respins ca nefondat.

Văzând că dintre incidentele ridicate de apelanta Maria Cottescu, au mai fost unite spre a se soluționa odată cu fondul: Inadmisibilitatea apelului făcut de intervenienta Virgilia Munteanu pe trei motive: a) fiind vorba de anularea unui act de vânzare relativ la un un pământ rural de împrorietărire, tribunul era competent a judeca în primă și ultimă instanță în conformitate cu disp. art. 7 din legea dela 1879; b) în conformitatea legii judecătoriilor de ocoale, în vigoare dela data acțiunii, tribunalul a judecat afacerea în ultima instanță și c) după legea de împrorietărire a reangajaților și conform art. 139 din legea agrară, atari cereri se judecă de judecătorul de ocol cu apel la tribunal.

Văzând că legea invocată, este aceea pentru menținerea și executarea art. 7 din legea pentru regularea proprietății rurale, cu data de 13 Februarie 1879, care se referă numai la pământurile date sătenilor prin legea de împrorietărire din 15 August 1864; că în cazul de față, litigiul e relativ — cum am văzut — la un pământ dat unui subofiter pe baza legii din 9 Ianuarie 1888; că deci legea invocată nereferindu-se la acest caz, incidentul ridicat este nefondat, din acest punct de vedere.

Văzând că nici în ce privește competența, în conformitate cu legea judecătoriilor de ocoale, incidentul nu este întemeiat, întrucât pe de o parte la data acțiunii era în vigoare legea aceasta din 30 Decembrie 1907 cu modificările din 1913, 1919 și 1920, care prin art. 34 acordă competența judecătoriilor de ocol, în ce privește petițiile de ereditate, cererile relative la regularea succesiunilor și eșirile din indiviziune, când sunt și imobile, în primă instanță până la valoarea de 3000 lei.

Că, însă, litigiul principal, pe care se greșează cererea de intervenție a Virgilei Munteanu, fiind

relativ la suprafața de 6 h. a. loc de vie, în comuna Rediu lui Tatar, este evident în valoare mai mare de 3000 lei, deci de competența tribunalului în primă instanță și cu apel la Curte, mai cu seamă că Maria Cottescu a recunoscut implicit această competență, declarând ea însăși apel la Curte în contra hotărârii pronunțată de tribunalul Iași în litigiul de față, care în ce privește căile de atac nu poate fi scindat.

Iar în ce privește legea de împrorietărire a reangajaților și art. 139 din legea agrară, ele fixând competența judecătoriei de ocol în primă instanță și a tribunalului în ultimă instanță, când este vorba de litigii între Stat sau casa împrorietăririi pe de o parte și împrorietărit pe de altă parte, nu pot fi aplicate atunci când procesul se desbate între doi particulari — cum este cazul de față.

Văzând în ce privește cererea de chemare în garanție, făcută de Maria Cottescu la prima instanță prin petiția înreg. la No. 4248 din 15 Martie 1923, contra celorlalte părți în litigiu și contra d-nei Elena V. Ștefănescu și Teodor M. Lupescu, că apelanta Maria Cottescu nu mai pune nici o concluzie în instanță relativ la această cerere.

Că nici pretențiile formulate de Maria Cottescu, față de Elena Ștefănescu, pentru dreptul acesteia de văduvă săracă în averea defunctului ei sot, nu pot fi ținute în seamă, întrucât nu s'a dovedit cu nimic că numita și-ar fi valorificat dreptul ei pe baza art. 684 C. civ., în lipsa cărei valorificări ea urmează a fi considerată ca străină de succesiune.

Văzând că alte susțineri orale nu s'au mai făcut în instanță, spre a fi discutate, și că pe baza considerentelor de mai sus, precum și a motivelor primei instanțe ce se adoptă de Curte în măsura cât ele nu-i contrazic considerentele, ambele apeluri, ale Virgilei Munteanu și Mariei Cottescu, urmează a fi respinse, obligându-se la cheltueli de judecată, etc.

Pentru aceste motive, redactate de d. Consilier Eugen Petit, respinge apelurile.

Semnați: M. Ghinea-Ionescu, N. Gane, Eugen Petit.

TRIBUNALUL IALOMIȚA S. I

Audiența dela 5 Noembrie 1925

Președenția D-lui N. A. Cara-Thasse, judecător

Solomon Iarchy cu Elena Preotul Mănciulescu și soțul

OPOZIȚIE. — DACĂ EXISTĂ ÎN CONTRA SENTINTELOR DATE ÎN APEL ASUPRA ORDONANTELOR PREZIDENȚIALE ÎN RÉFÉRÉ. — ART. 66 BIS PROC. CIVILĂ. ART. 43 ȘI 53 DIN LEGEA PROCURĂRII ACCELÉRATE.

Dispozițiunile art. 43 din legea pentru accelerarea judecăților care desființează dreptul de opoziție, se aplică și în ce privește sentințele date de Tribunal ca instanță de apel asupra ordonanțelor prezidențiale în référé, date pe calea art. 66 bis proc. civilă, deoarece deși în această materie este vorba de o lege specială, totuși

dispozițiunile ei cari regulează procedura referului ne conținând nimic special cu privire la dreptul de opoziție, urmează a se aplica și relativ la aceasta tot legea accelerării care formează procedura unificată de drept comun.

No. 7521. — Respins incidentul, ținând la aplicarea dispozițiilor a t. 151 pr. civilă, ridicat de Solomon Iarchy în proces cu Elena Preotul V. Mănculescu și Bertha Solomon Iarchy.

S'au ascultat D-nii avocați V. V. Stanciu pentru Solomon Iarchy și Zaharia Bălan pentru Elena și Preotul Mănculescu.

Tribunalul,

Asupra incidentului de față.

Având în vedere că, conform dispozițiilor articolului 53 din legea de accelerare, aceasta nu se aplică materiilor pentru cari s'a instituit prin legi o procedură specială; urmează că această lege în principiu, nu se aplică în speță.

Considerând că, conform art. 53 al. I, legea accelerării formează procedura unificată de drept comun pe întreg teritoriul țării.

Că, deci, unde se aplicau înainte dispozițiunile procedurii civile, astăzi se aplică dispozițiunile legii de accelerare.

Că, conform art. 53, tot ce este dispozițiune procedurală cu caracter special, ori unde s'ar găsi această dispozițiune specială, în codul civil, codul comercial, de procedură civilă sau legi speciale, rămâne în vigoare.

Considerând că, oricâteori această dispozițiune specială va fi incompletă, ea se va completa cu dispozițiunile legii procedurale din legea accelerării, care, după cum s'a arătat mai sus, a devenit lege de drept comun.

Considerând că, materia ordonanțelor prezidențiale, prevăzută special de codul de procedură civilă în articolul 66 bis., prevăzând dispozițiuni numai în ce privește dreptul de apel și de recurs al părților, fără să prevadă vreo dispozițiune specială în ce privește dreptul pe care îl au părțile ce n'au fost în instanța de apel sau recurs de a face sau nu opoziție, jurisprudența și doctrina au admis că, se aplică dispozițiunile procedurii de drept comun, în ceea ce privește această cale de atac, opoziția.

Considerând că, după 15 Septembrie 1925, data punerii în aplicare a legii de accelerare, conform dispozițiilor articolului 43 din această lege, opoziția este desființată înaintea tribunalelor și curților de apel.

Că așa fiind, urmează că și în materie de ordonanțe prezidențiale, dreptul de opoziție nu există și prin urmare, nici dispozițiunile articolului 151 pr. civ. nu și mai au aplicare.

Pentru aceste motive, respinge incidentul.

Semnați: N. A. Cara-Thasse, C. A. Son.

NOTA. — Adăogăm câteva cuvinte la jurnalul Tribunalului Iałomita, secția I-a, care face o justă aplicațiune a principiilor din procedura civilă referitoare la materia ordonanțelor prezidențiale. În legătură cu noua lege de accelerare a judecăților.

În apelul împotriva ordonanței prezidențiale, venit spre judecare înaintea completului tribunalului, unul din apelanți lipsind, apelantul prezent,

prin avocatul său, cere ca tribunalul să facă în cauză față de cel lipsă, aplicațiunea art. 151 din pr. civilă. Tribunalul respingând acest mod de a vedea, conchide cu drept cuvânt, că și în materia ordonanțelor prezidențiale, potrivit noiei legi de accelerare, nu mai există drept de opoziție și în consecință, dispozițiunile articolului 151 pr. civ., nu și mai au aplicațiune.

Intr'adevăr, pentru a se ajunge aci, trebuie văzut întrucât noua lege de accelerare poate fi aplicabilă și ordonanțelor prezidențiale. Potrivit dispozițiilor art. 53, al. I din lege, aceasta formează în materie civilă și comercială, de natură contencioasă, înaintea tribunalelor ca primă instanță și ca instanță de apel și de recurs, precum și înaintea curților de apel, procedura unificată de drept comun pe întreg teritoriul țării, nefiind aplicabilă potrivit aceluiaș articol al. II, materiilor pentru cari, s'a instituit prin legi, o procedură specială, decât în măsura în care și sub regimul procedurilor anterioare aceste legi se complectau prin dispozițiunile dreptului comun. Deunde rezultă, că, ordonanțelor prezidențiale, materie cu procedură specială, chestiune ce nu mai suferă discuțiune, să nu li se aplice legea accelerării, decât în aceeași măsură în care procedura dreptului comun sub regimul anterior își avea aplicațiune. (A se vedea expunerea de motive a d-lui ministru de justiție, raportul raportorilor, atât la cameră cât și la senat, precum și observațiunile d-lui Em. Dan, în „Procedura accelerată adnotată“, pagina 95 și următoarele).

Că, după dispozițiunile articolului 66 bis din procedura civilă, care reglementează materia ordonanțelor prezidențiale, neprevăzându-se în ceea ce privește căile de atac, decât dreptul de apel la tribunalul sau curtea din care face parte prezidentul și dreptul de recurs, urmează că, în ceea ce privește dreptul părților lipsă înaintea acestor instanțe, acestea pot uza de calea opoziției. (Casafia III — Jurnalul No. 753 din 13 Aprilie 1921, Eug. Petit și M. Trandafirescu „Articolul 66 bis Procedura civilă“, pagina 73, V. Tătaru „Prezidentul Tribunalului“, art. 66 bis., Tribunalul Prahova, Secția III-a — sentința din 8 Iulie 1920 (citată în studiul d-lor Petit și Trandafirescu).

Că, nu poate fi nici o îndoială în ceea ce privește caracterul contencios al instanței de apel, în materia ordonanțelor prezidențiale, spre deosebire de caracterul pur grațios înaintea prezidentului tribunalului. (A se vedea studiul d-lor Eug. Petit și Trandafirescu, pagina 59—63).

Că, existând, deci, drept de opoziție în materia ordonanțelor prezidențiale, înaintea instanțelor de apel și recurs, față cu dispozițiunile articolului 43 din legea accelerării, aplicabilă dela 15 Septembrie 1925, acest drept fiind desființat, ca o consecință logică a acestui fapt, noua lege a accelerării judecăților ridicând acest drept părților lipsă înaintea instanțelor de apel și a tribunalelor judecând ca instanțe de apel, l'a suprimat și în materia ordonanțelor prezidențiale, așa că, nu mai poate fi vorba de aplicațiunea articolului 151 din procedura civilă.

Const. S. Burada

Procuror Tribunalul Iałomția

Călă. așl